

Évtizedekre eldőlhet a haza sorsa

2018 március 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Orbán Viktor ünnepi beszéde az 1848/49. évi forradalom és szabadságharc 170. évfordulóján.

Isten hozott mindenkit a magyar szabadság ünnepén!

Tisztelettel köszöntöm a békemenet résztvev?it. Külön nagyrabecsüléssel köszöntöm lengyel barátainkat. Összetartozásunk természetes, összekapaszkodásunk er?forrás. Kossuth apánk idejében azt írták: Magyarország és Lengyelország két örök élet? tölgy, melyek külön törzset növesztettek, de gyökereik egybefonódtak. Ezért egyiknek léte és ereje a másik életének és egészségének feltétele. Ma sincs ez másként. Ha Lengyelország er?s, akkor Magyarország sem veszhet el. Ha mi vagyunk er?sek, segíthetünk lengyel barátainknak. Ezért a békemenet most nem csupán a haza ügyéért való felsereglés, hanem Lengyelország melletti kiállás is. Tiszteletet Lengyelországnak! Tiszteletet Magyarországnak!

Ismét eljött a nap, tisztelt ünnepl?k, amely minden magyar ember szívét fölemeli. Az a nap, amikor magyar nyelven írták be a világtörténelem nagykönyvébe a szót: szabadság. Ezen a napon sokan jövünk össze, ünnepeljük a bátrakat, fejet hajtunk a h?sök emléke el?tt. Ma különösen sokan gy?ltünk össze. A tisztelgésen túl ennek most különleges oka és célja van. Alig több mint három hét múlva ismét Magyarország sorsáról döntünk, és ezen a választáson nem négy év lesz a tét. Tudtam, hogy sokan leszünk, és tudtam, hogy elszánt arcokat fogok itt látni.

Ma éppen erre van szükségünk. Komolyságra és elszántságra, mert ma komoly dolgokat kell megbeszélünk egymással. Éppen olyan komoly dolgokat, mint 170 éve kellett. Mi vagyunk a '48-as forradalmárok és szabadságharcosok örökösei, ezért éppúgy, mint 170 éve, ma is egyenesen és ?szintén kell beszélünk. Ha nem mondjuk meg világosan, hogy mi történik Magyarországgal, és miért történik, ami történik, akkor senki nem fogja megérteni. S ha nem értjük meg, nem is hozhatunk jó döntést három hét múlva.

Ezért egyenesen, megalkuvás és szemérmeskedés nélkül kell beszélünk. Pet?fiék világosan megmondták: rabok legyünk vagy szabadok? Mindenki értette és mindenki tudta is, mi a válasz erre. Sok mindent vittünk már végbe közösen az elmúlt harminc év során.

Sok nagy harcot és emlékezetes csatát vívtunk meg együtt, de a legnagyobb dolog, amit életünkben véghezvihetünk, a legnagyobb csata, amit együtt megvívhatunk, még el?ttünk van. S minden jel szerint éppen most van el?ttünk. A helyzet úgy áll, kedves barátaim, hogy el akarják venni az országunkat. Nem egy tollvonással, mint száz éve Trianonban. Most azt akarják, hogy néhány évtized alatt önként adjuk át másoknak, más földrész?l érke? idegeneknek, akik nem beszélnek a nyelvünket, nem tisztelik a kultúránkat, törvényeinket és életformánkat, akik le akarják cserélni a miénket a sajátjukkal. Azt akarják, hogy mostantól egyre inkább ne mi és ne a mi leszármazottaink éljenek itt, hanem valaki mások.

Nincs ebben semmi túlzás. Nap mint nap látjuk, hogy nagy nyugat-európai népek és nemzetek lépésr?l lépésre, kerületr?l kerületre, városról városra veszítik el az országukat. A helyzet úgy áll, hogy azok, akik a határaiknál nem akasztják meg a bevándorlást, elvesznek. Lassan, de biztosan felemészítik ?ket. Mindezt küls? er?k és nemzetközi hatalmak akarják ránk kényszeríteni itthoni csatlósaiak segítségével, és a küszöbönálló választást jó alkalomnak látják erre.

1848 öröksége, hogy Magyarország legyen szabad, független és magyar ország. Ebben benne van minden, amire ma szükségünk lehet. Ahogy Széchenyi mondta: nemzeti csinosodás, kim?velt emberf?k és magabíró ország, majd hozzátette: „Sokan gondolják, Magyarország volt, én azt szeretném hinni: lesz.” Ma azt válaszolnánk a grófnak, hogy Magyarország volt is, van is, a kérdés most az, hogy lesz-e. Vagyis, kedves barátaim, mi nem csupán egy választást akarunk megnyerni, hanem a jöv?nket. Európa és benne mi, magyarok egy világtörténelmi fordulóponthoz érkezünk.

Még sohasem feszültek egymásnak ilyen nyíltan a nemzeti és a globalista er?k. Egyik oldalon mi, a nemzeti érzelm? milliók, a másik oldalon a világpolgár elit. Egyik oldalon mi, akik hiszünk a nemzetállamokban, a határok védelmében, a család és a munka értékében, és velünk szemben azok, akik nyitott társadalmat, határok és nemzetek nélküli világot, újfajta családokat, leértékelt munkát és olcsó munkást akarnak, amely fölött átláthatatlan és számonkérhetetlen bürokraták serege uralkodik. Nemzeti és demokratikus er?k az egyik, nemzetek feletti és antidemokratikus er?k a másik oldalon. Így áll a helyzet Magyarországon 24 nappal a választás el?tt.

Messze még az elvégzend? munka vége, de az elmúlt nyolc év eredményei magukért beszélnek. Ezekre emlékeztetni fontos, de nem elég. Európa és Magyarország egy civilizációs küzdelem kell?s közepén áll. Egy népvándorlással nézünk szembe, amely életünk eddigi rendjét és életmódunkat sodorja veszélybe. Egyszerre kell

tehát megvédeni az eredményeinket és harcba szállni azért, hogy egyáltalán legyen értelme folytatni. Életmódunk megóvása nélkül minden értelmét veszti. Ha nem lesz magyar az ország, mi végre a csinosodás?

Ne áltassuk magunkat, nekünk nem a vérszegény ellenzéki pártocskákkal kell megküzdenünk, hanem egy birodalomra szervezett, nemzetközi hálózattal. Külföldi konszernek és belföldi oligarchák által kitarított média, hivatásos béraktivisták, bajkever? tüntetésszervez?k, a nemzetközi spekulánsok által fizetett NGO-k láncolata, amit Soros György neve foglal össze és ? testesít meg. Ezzel a világgal kell megküzdenünk, hogy megvédjük a sajátunkat. A jó katona nem azért harcol, mert gy?löli azt, ami szemben áll vele, hanem mert szereti azt, ami mögötte van, szereti Magyarországot és a magyar embereket.

Mi a keresztény kultúrából n?ttünk ki, különbséget teszünk az ember és a tettei között. Mi sohasem gy?öltünk és nem is fogunk gy?ölni senkit. Épp ellenkez?leg: mi továbbra is hiszünk a szeretet és az összefogás erejében, de harcolni fogunk az ellen, amit Soros György birodalma Magyarországgal tesz és tenni akar. Ez a mi hazánk, ez a mi életünk, nincs nekünk másik, ezért küzdeni fogunk érte a végs?kig, és nem adjuk fel soha.

Tudjuk, hogy végül minden választókerületben ?k állnak majd szemben a mi jelöltjeinkkel. Nekik az a feladatuk, hogy hatalomra kerülve végrehajtsák a nagy tervet. A nagy tervet, hogy a bevándorlók útjában álló Magyarországot megtöriék, és el?ször bevándorlók ezreit, aztán tíz- és tízezeire telepítsék be néhány év alatt Magyarországra. Ezekben a számokban nincs semmi túlzás. Európa már most invázió alatt áll. Ha hagyjuk, a következ? egy-két évtizedben tíz- és tízmilliók indulnak meg Európába Afrikából és a Közel-Keletr?l. Európa nyugati része feltartott kézzel nézi mindezt. Aki felteszi a kezét, saját magát fegyverzi le, sorsáról többé nem maga dönt. A legy?zötték történelmét mások írják tovább.

A nyugat-európai fiatalok még látni fogják, amikor kisebbségbe kerülnek a saját országukban, és elveszítik az egyetlen, otthonnak nevezhet? helyet a világon. Olyan er?k jelentek meg, amelyeket már régen látott a világ. Afrikának tízszer annyi fiatalja lesz, mint Európának. Ha Európa nem tesz semmit, ránk fogják rúgni az ajtót. És Brüsszel nem védi meg Európát, a bevándorlást nem megállítani, hanem támogatni és szervezni akarja. Fel akarja hígítani, ki akarja cserélni Európa népességét, odadobja kultúránkat, életformánkat és mindazt, ami minket, európaiakat elválaszt és megkülönböztet a világ más népeit?l. Sovány vigasz, hogy az európai népek nem fognak megbocsátani azoknak a vezet?knek, akik az emberek megkérdése nélkül teljesen megváltoztatták Európát. Legyünk büszkéek arra, hogy mi voltunk az egyetlen ország az egész unióban, amely megkérdte az embereket, vajon akarnak-e tömeges bevándorlást.

Három hét múlva választunk. A pártlistákat közzétették, a jelölteket nyilvántartásba vették. Ismerjük ?ket. Vannak, akikkel harminc, és vannak, akikkel tíz éve hadakozunk. Bár néha úgy t?nik, inkább száz éve. Nem lehetnek illúzióink. Okuljunk a múltból. Maguk ismerték el, hogy képesek reggel, délben és este is hazudni leveg?vétel nélkül. Arra kell készülnünk, hogy a mi jelöltünkkel végül mindenütt egy Soros-jelölt áll majd szemben. Meglehet, színleg többen is indulnak, némelyek behúzott kézfékkal, mások visszalépnek az utolsó pillanatban, megint mások úgy tesznek, mintha ?k ott se lennének. Arra is készülnünk kell, hogy áruhában is próbálkoznak majd, legutóbb is elbújtak egy függetlennek álcázott jelölt mögé. Nem merik nyíltan vállalni a gazdájukat. Tudják, ha nyíltan kiállnak az ország színe elé, és elmondják, kinek a zsoldjában állnak, semmi esélyük.

Mindenki tudja, hogy mi, a bevándorlást ellenz? magyarok vagyunk többen. Ellenfeleinknek csak úgy van esélyük, ha sikerül a táborunkat megosztani, ha sikerül megbontani az egységünket. Az a céljuk, hogy bármir?l legyen szó, csak arról a veszélyr?l ne, amely Magyarországot fenyegeti.

Ellenfeleink is tudják, most évtizedekre eld?lhet Magyarország sorsa. Ezért semmit?l sem riadnak vissza. Nem érvelnek, hanem cenzúráznak, nem vívnak, hanem csípnek, rúgnak, harapnak, és a gy?lölet magvait szórják szét, amerre csak járnak. Mi szelíd és der?s emberek vagyunk, de nem vagyunk se vakok, se balekok. A választás után természetesen elégtételt fogunk venni, erkölcsi, politikai és jogi elégtételt is, de most nem vesztegethetjük erre se az er?nket, se az id?nket. A támadásokat rázzuk le magunkról, mint kutya a vizet. Csak a küldetésünkre, csak a közös célunkra, Magyarország megvédésére fordítsuk az er?nket. Ne feledjük a választási harc els? törvényét: egységben az er?, egy a tábor, egy a zászló, és mindenkire szükségünk van.

Tudom, hogy ez a küzdelem mindenkinek nehéz. Megértem, ha néhányan meg is vannak ijedve. Érthet?, mert olyan ellenféllel kell harcolnunk, amely másmilyen, mint mi vagyunk. Nem nyílt sisakos, hanem rejt?zköd?, nem egyenes, hanem fortélyos, nem becsületes, hanem alantas, nem nemzeti, hanem nemzetközi, nem a munkában hisz, hanem pénzzel spekulál, nincs saját hazája, mert úgy érzi, övé az egész világ. Nem nagyvonalú, de bosszúálló, és mindig a szívet támadja, különösen, ha az piros, fehér és zöld.

De, kedves barátaim, mindig is tudtuk, hogy nem babra megy a játék. A magyar történelem hozzászoktatott, hogy olyasmiről is küzdenünk kell, ami szerencsésebb népeknél természetes. Mifelénk elég egyetlen megingás, elég egy ügyefogyott kormány, egy félrecsúszott választási eredmény, és már úszik is minden, amiért keményen és évekig megdolgoztunk. Ez itt olyan huzatos szeglete a világnak, ahol a történelem nemigen hagy nyugtot; hiába érezzük, hogy igazán megérdemelnénk már. El?deink jól mondták: gyáva népnek nincs hazája, s mi össze is szedtük a bátorságunkat, ha kellett. Sohasem volt könny?.

Nézzenek csak itt, a téren álló szobrokra! Andrásyt halálra ítélte a bécsi császár. Rákóczi szám?zetésben halt meg. Kossuthot el?zték a labancok. Tisza Istvánt lel?tték a kommunisták. Sohasem ment könnyen, de a végén mégis mindig mi gy?ztünk. Végül csak hazaküldtük a szultánt a janicsárjaival, a Habsburg császárt a labancaival, a szovjeteket az elvtársaikkal, és most hazaküldjük Gyuri bácsit is a hálózatával egyetemben. Arra kérünk, menj vissza Amerikába, és boldogítsd inkább az amerikaiakat.

Kész rejtély, hogy ennyi vész után hogyan kerekedtünk mindig felül, s hogy lehet, hogy ezer év után is még mindig itt vagyunk? Talán azért, mert mindig tudtuk, hogy létezésünknek van értelme saját magunkon kívül. Mindig tudtuk, van itt egy kultúra, lélek és szellem, ami évszázadokon át felemelte a szíveket, vigasztalta az embereket, és ami minket is éltet. Nekünk van még egyesít? és egységesít? eszménk, megvan a nemzeti önbecsülésünk. Nem sodródtunk olyan távol a kereszténységt?l, hogy a horgonykötelünk elszakadjon. Persze a hit nálunk is meginog néha. A nemzeti büszkeség is behorpad olykor, de soha nem adtuk föl ?ket, így nem is vesztek el, ezért újra és újra föltámadnak, kiáradnak és meghódítják a szíveket.

Tudjuk, mi sem vagyunk hibátlan nép, és a mi történelmünkben is akadtak sötét órák és hideg napok, de biztosak vagyunk abban is, hogy többet adtunk a világnak, mint amennyit kaptunk t?le. A magyarok nélkül szegényebb lenne a világ, fájdalmasabb volna Közép-Európa történelme, és nélkülünk rosszabb hely lenne a Kárpát-medence is. Van tehát jogunk a létezésre. Ezért nincs okunk félni most sem. Csak annyit kell mondanunk, hogy aki magyar, velünk tart, és gy?zni fogunk. Újra és újra gy?zni fogunk, mert Magyarország a magyaroké.

2010-ben, amikor talpra álltunk, fellázdunk és harcolni kezdtünk a magyarokért Brüsszelben és a többi birodalmi központban, még egyedül voltunk. De aztán megjöttek a lengyelek, a szlovákok és a csehek. Aztán Amerika bevándorlásellenes elnököt választott, és a britek is saját útjukra léptek. Izrael máig kitart. Aztán Ausztriában a hazafiak átvették a hatalmat, és az olaszok is nemet mondtak a bevándorlásra. A kérdés már csak az: mi, magyarok tanultunk-e mások hibájából? Megértettük-e, hogy csak egyszer lehet elrontani, ha egyszer elvettük, vége. Újabb esély, pótvizsga nincs. Ha átszakad a gát, akkor beözönlik az áradat, és a kulturális megszállás visszafordíthatatlanná válik. Tétként most a jöv? van feltéve az asztalra. Ezért most szeretnék külön is szólni a fiatalokhoz. Mikor tennénk, ha nem március 15-én?

Kedves fiatalok!

Lehet, hogy most úgy érzitek, tiétek az egész világ, hogy ide nekem az oroszánt is. És igazatok van. A nagyra törés hiánya maga a középszer?ség. És az élet semmire sem jó, ha nem kezd vele valamit az ember. De a ti életetekben is eljön a pillanat, és rá fogtok ébredni, hogy kell egy hely, egy nyelv, egy otthon, ahol az ember az övéi között, biztonságban és szeretetben leélheti az életét. Egy hely, ahová visszatérhettek, ahol megérezhettek, hogy az élet nem hiabavaló, és a végén sem hullik a semmibe. Hozzáadódik és beépül az ezeréves nagyszer? alkotásba, amit egyszer?en csak hazának, magyar hazának nevezünk. Tisztelt magyar fiatalok, most a hazának van szüksége rátok. A hazának van szüksége rátok, gyertek, és harcoljatok velünk, hogy amikor majd nektek lesz szükségetek a hazára, még meglegyen a hazátok!

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Azt hiszem, mindent megbeszéltünk. Felszerszámoztunk, felnyergeltünk, és felkészültünk az el?ttünk álló háromhetes választási hadjáratra. Már csak az maradt hátra, hogy a Jóisten segítségét kérjük. Most nem énekelve, ahogy szoktuk, hanem prózában, versben, ahogy Kölcsey Ferenc tanította nekünk. Ilyet eddig még nem csináltunk, próbáljuk meg együtt.

*Isten, áldd meg a magyart
Jó kedvvel, b?séggel,
Nyújts feléje véd? kart,
Ha küzd ellenséggel;*

*Balsors, akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőt,
Még b?nh?dte már e nép
A múltat s jövőnd?!*

Magyarok! Magasba a zászlókat! MenjeteK és harcoljatek! Éljen a magyar szabadság, éljen a haza! Fel,
gy?zelemre! Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!

Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!

Orbán Viktor - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkuKkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen:
<https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:
<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájK számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
